

El fracàs i l'èxit

Dg, 14/09/2014 per Catalunya Religió

[L'opinió publicada](#)

En aquest article de Ramon Prat, vicari general de la Diòcesi de Lleida i director de l'IREL, reflexiona sobre les actituds individuals en el context del moment polític que viu Catalunya.

(Ramon Prat) La vida humana és una aventura sorprenent. Al llarg dels anys, anem escrivint la pròpia història amb el cos, la ment, l'afectivitat, l'entorn social i l'esperit. Tanmateix, hi ha unes actituds que ens poden desorientar i fer perdre l'horitzó. Són les reaccions internes que es produeixen davant els *fracassos* i els *èxits*. Ambdues reaccions, tot i que al primer cop d'ull puguin semblar contradictòries, sovint es barregen. Cada persona vivim aquesta tensió entre el fracàs i l'èxit, però la societat també experimenta la mateixa tensió. Després de les vacances de l'estiu i davant d'un nou curs, a l'entorn de la diada de l'11 de Setembre, penso que paga la pena reflexionar a l'entorn de la tensió fracàs/èxit, per tal de seguir caminant en la via de la maduresa i de la pau.

Quan experimentem un fracàs sentim dolor físic, psíquic, social o espiritual, però ens ajuda a prendre consciència dels nostres propis límits i, com a conseqüència, ens estimula a viure amb seny. Per exemple, la vivència d'una malaltia, ens fa patir, però ens fa tocar de peus a terra i, si ho vivim amb seny, ens ajuda a madurar. Amb tot, una malaltia mal integrada, pot provocar decepció i, de vegades, depressió. El mateix podem dir d'un fracàs afectiu, econòmic, professional o social.

Amb la vivència de l'èxit ens passa el mateix. L'èxit ben orientat ens fa créixer en l'autoestima i ens dona un nou alè de vida. Però, si hom creu que, perquè ha tingut un èxit, és més que els altres, desenvolupa un ego alienant, que porta a la prepotència, a l'orgull, és a dir, a la insensatesa. Per exemple un èxit professional pot ésser una font de joia, però si hom no és conscient dels propis límits, pot generar una arrogància ridícula. El mateix podem dir dels èxits físics, afectius, econòmics i socials

La pregunta, doncs, és: *Com convertir els fracassos i els èxits en un camí de maduresa, evitant els paranyes de la depressió i de l'arrogància?* És la pregunta del milió, és a dir, la clau de la joia de viure. Per això, atès que ningú no pot donar una resposta exhaustiva a la pregunta, solament gos suggerir alguns elements que ens ajudin a reflexionar i a madurar, a partir dels fracassos i dels èxits.

El primer element, consisteix a vetllar per tal que ni el fracàs, ni l'èxit, contaminin tota la nostra persona i la societat, i ens facin perdre el sentit de la complexitat de la realitat. Per exemple, una malaltia sempre és font de sofriment, però si la persona no es deixa contaminar, la mateixa malaltia pot esdevenir una font de creixement en la maduresa, tot descobrint allò que realment val la pena. Podem dir el mateix d'un èxit social, si no caiem en el parany de la contaminació personal i la social, perquè ens ajuda a créixer en l'autoestima, però sense perdre de vista que hom no és l'amo dels dons que ha rebut, sinó solament l'administrador.

El segon element rau en la necessitat d'espais de silenci reparador. El silenci és la condició de possibilitat per escoltar la vida en la seva complexitat i totalitat.

Altrament, el soroll exterior, i encara més el soroll interior, contaminen tota la persona i, llavors, l'èxit pot conduir a la prepotència, i el fracàs a la depressió.

El tercer element que ens pot ajudar, són els espais de diàleg i comunicació autèntica amb els altres. Aquest diàleg, en què compartim la realitat viscuda, ajuda a superar el parany de l'aïllament. Aleshores, en la relació amb els altres, podem superar l'etapa d'una relació de coneguts, o de companys, que és positiva però feble, i obrir-nos a l'experiència de l'amistat i de la joia compartida.

Evitar la contaminació interior i exterior, experimentar el silenci reparador i viure el diàleg, com a camí de la recerca de la veritat, ens va obrint al misteri de la vida i, aleshores, anem descobrint que els fracassos són una pedagogia que ens prepara per a la mort, que fa molt de respecte, i que els èxits també són una pedagogia vers l'esperança històrica que ens prepara per l'obertura a la transcendència o bé, dit en llenguatge cristià, ens obre a la resurrecció.

L'elaboració d'aquestes experiències no contaminades del fracàs i de l'èxit, en definitiva, ens preparen per poder copsar el sentit últim de la vida, la del misteri de la mort i de l'amor. Amb el pas dels anys, fins i tot, ens desvetllem al pressentiment que l'amor és més fort que la mort.

En aquesta etapa històrica de la humanitat, assenyaladament la que avui vivim a Catalunya, és urgent l'aportació de la maduresa d'aquestes *persones autònomes i no contaminades*, per tal que, a banda de la seva realització personal, ajudin la comunitat a reeixir en el camí de la vivència madura de la nostra identitat nacional, i de la transformació de la nostra societat en el respecte, la justícia, la pau, la llibertat i l'esperança.

Ramon Prat i Pons és vicari general de la Diòcesi de Lleida i director de l'IREL